

Ordfører og årsmøte

Min hilsen i årsberetningen hadde overskriften;

Hvordan manøvrere i usikre tider?

Og ingressen hadde følgende innhold;

Jeg er helt sikkert ikke alene om å føle på at landbruket er inne i ei tid hvor det unormale snart er blitt det normale. Forutsigbarhet er langt på vei et fjernt begrep fra fortida. Som bønder har vi alltid måtte leve med usikkerhet knyttet til vær, avlinger og årlige variasjoner, men rammebetingelsene utover det har vært mer forutsigbare. I dag er det usikkerhet rundt det meste. Det er en stor utfordring for oss som er avhengig av langsiktighet både som enkeltaktører, som næring og for oss som selskap. Hvordan manøvrere i slike tider?

Skal vi ta konklusjonen med det samme. Det er alt annet enn lett. Det krever klokskap når vi skal gjøre våre valg og skape resultater som bønder og som selskap. Ikke minst vil det kreve klokskap og evne til å se langt framover for de som bestemmer rammevilkårene for næringa, myndigheter og avtalepartene.

Videre i talen vil det nok være en del klipp og lim fra min hilsen i beretningen, det vil komme uten henvisninger til meg selv. Jeg håper dere aksepterer og tilgir det. Det er tross alt ikke en masteroppgave.

2023 ble nok et turbulent år med store endringer som påvirker resultatet i selskapet. For FKRA har den svake norske krona vært en stor utfordring og gitt høye innkjøpspriser. I 2022 var det energiprisene som løp aldeles løpsk. Det har stabilisert seg dette året. Som kjent får energi- og spesielt gasspriser direkte overføringseffekt på gjødselpriser. Da blir det krevende å sette riktige priser. Vi har måttet ta både noe valutatap og nedskrivinger på varelager. Det påvirker resultatet negativt.

En del engangsinntekter som er realisert, men hvor noe blir eliminert i konsernregnskapet, bidrar til et driftsresultat i mor på 92 mill mot 71,5 mill i 22. Årsresultatet er sterkt påvirket av at finanskostnadene er økt fra året før med 19 mill, hvorav økte rentekostnader utgjør 18. Årsresultatet i mor ender da på 55,7 mill før skatt og 46,8 etter skatt.

Det er dette resultatet styret og årsmøte skal disponere. Når styret bestemmer utbytte, må vi først og fremst ta hensyn til resultatet av driften, og se det i sammenheng med selskapets egenkapital. I år ville resultatet i mor uten engangseffektene blitt ca 16 mill.

Økte verdier av varelager og fordringer blåser opp balansen. Det krever økt egenkapital, og det må vi sikre gjennom disponeringen av resultatet. Styret hadde en grundig diskusjon før vi gikk for en utbytteutbetaling på 0,5%. Hensyntatt at resultatet uten engangseffekter bare er på 16 mill kan det være gode argumenter for at vi ikke skulle utbetale utbytte dette året.

Selv om balansen er blåst kraftig opp er egenkapitalandelen ganske stabil i mor, og bare svakt ned i konsernet. Vi arbeider hardt med å redusere varelager, men det må veies opp mot at vi til enhver tid skal være leveringsdyktige. Videre ser vi en utflating i innkjøpspriser som gjør at vi regner med en utflating av balansen.

Styret vurderer FKRA som et solid selskap med gode utsikter framover. På den bakgrunn mener vi en slik disponering er fullt ut forsvarlig og gir et riktig signal til våre eiere i forhold til vår økonomiske stilling.

Svakere resultat fra drifta skyldes i stor grad reduserte marginer. Den underliggende drifta går veldig bra. At vi klarer å øke omsetningen i butikkene våre et år hvor varehandelen har hatt store utfordringer skal vi være veldig fornøyd med. Vi opprettholder aktiviteten i maskindivisjonen. Landbruksdivisjonen har solgt mindre gjødsel enn tidligere år. Gjødsler bonden mer riktig er det bra, men mye tyder på at det heller skyldes at gjødselforbruket på grunn av høye priser er redusert mer enn det som gir de beste avlingene og den beste kvaliteten. Det er ikke bra. Vi får håpe at mer stabile priser bringer gjødselsalget tilbake der det bør være. Vi har nå virkelig fått grepet om kraftfôrproduksjonen. God og stabil produksjon på fabrikken sammen med en kombinasjon av innkjøp, optimering, ernæringsmessig og teknisk kvalitet gir resultat. Våre produsenter topper de fleste resultatstatistikker. Nå på nyåret har vi fått mange nye kunder og salget har fått en fantastisk start. Selv om vi er der vi skal være, arbeider vi hver dag for å holde kvaliteten oppe og lete etter forbedringer.

I høst sa jeg på møtene at jeg regnet med at resultatet i konsernet skulle bli bedre enn resultatet i mor. Nå kan noen si at der tok jeg feil. Men vi flyttet eiendommen på Varhaug inn i eget selskap. Det ga en resultatteffekt i mor på 16 mill, som er blitt eliminert i konsernregnskapet. Hensyntar vi det, er resultatet i konsernet bedre enn i mor. Det var på tide. Det kan vi først og fremst takke resultatforbedringen i AM Nutrition for. Fra minus 30 til pluss 18, ganske oppsiktsvekkende. Det skyldes mange forhold, som energi-, råvare- og ferdigvarepriser, men ikke minst en fantastisk innsats fra ansatte og ledelse i selskapet. De hadde det skikkelig tøft i 22, desto gledeligere og kunne gratulere med en formidabel snuoperasjon.

Så har vi flere selskaper som fortsatt har store utfordringer. Norsk Naturgjødsel har hatt ekstra store utfordringer siste år med behov for nedskrivning av både råvare- og ferdigvarelager. Framtida til Norsk Naturgjødsel må sees i sammenheng med Bio-jæren. Vi må først se om det blir Bio-gassanlegg på Grødaland før vi bestemmer framtida for Norsk Naturgjødsel. Kortsiktig vil det fortsatt være krevende. Ser vi lenger fram vil markedet for organisk gjødsel helt sikkert vokse.

MarinPet må vi ganske fort klare å snu om vi skal videreføre i nåværende form. Strategien i Fish4Pets ligger fast, det skal rigges for salg. Det har vært behov for å omstrukturere drifta, og gjøre endringer for videre satsing i Kina. Det er viktig at vi slutfører dette arbeidet for å se potensialet for selskapet videre framover.

Sidevirksomhetene skal ha som funksjon å støtte opp om og bidra med resultat til selskapet utover kjernevirksomheten. For oss i FKRA i likhet med mange av de andre samvirkene har det vist seg at det kan være krevende. Lærdommen må være at det kan være en god strategi så lenge det ligger nær opp til kjernevirksomheten, men at det blir mer og mer krevende jo lenger en beveger seg bort fra denne. Det handler både om mindre synergieffekter, det tar oppmerksomhet bort fra kjernevirksomheten, og det blir vanskelig å ha tilstrekkelig kompetanse.

Per Harald og Thomas vil i sine redegjørelser gå mer i detalj i forhold til både drift og regnskap.

Fredag for halvannen uke siden slapp Regjeringen katten ut av sekken i forhold til nytt tallgrunnlag, opptrappingsplan og ambisjon i forhold til mål om sjølforsyningsgrad. Mange hadde kanskje sett for

seg at det skulle oppklare en del av usikkerheten. De ble nok noe skuffet. Fortsatt er det meste like usikkert. Om vi nå vet mer om ambisjonene så skal det faktisk leveres.

Jeg skal være ærlig, for meg er det vanskelig å kommentere og gjøre mine vurderinger rundt situasjonen i norsk landbruk i dag. «Bondeopprøret» hadde i begynnelsen ett godt poeng i å sette søkelys på at en stadig større andel av inntektene går til å dekke økende kapitalkostnader og dermed mindre igjen til vederlag for arbeid. Dessverre har det etter hvert utviklet seg til en stemning i landbruket hvor alt er bare elendighet.

De få som våger å si noe om at det faktisk fortsatt finnes muligheter, at det ikke er like svart alt, blir fort klubbet ned. Det har rett og slett utviklet seg en kanselleringskultur så sterk at de som måtte være uenige i den rådende framstillingen vegrer seg, og lar være å engasjere seg i debatten. Min påstand er at dette debattklimaet og svartmalingen på sikt er farligere for utviklingen av landbruket enn den faktisk reelle situasjonen.

Så må jeg skynde meg til å si at det er krevende tider som fordrer både vilje og klokskap fra regjering og næringa selv for å stake ut veien framover. Ambisjonen fra regjeringen tror jeg på, og forventningene i næringa er skyhøye. Så er det bare slik at selv med gode ambisjoner og stor vilje må politikken utformes innenfor gitte rammebetingelser. Internasjonale forpliktelser gjennom WTO, bilaterale avtaler, og viktigst av alt ett fungerende importvern. Disse kommer vi ikke utenom. På hjemmebane skal budsjettmidler til landbruket konkurrere med alle andre gode formål. Peke på løsninger som ikke tar hensyn til disse rammebetingelsene er bare ødeleggende.

Svært mye om mål en setter seg, og hvordan en skal komme dit, vil bli avgjort i løpet av året. Jeg har ett innspill til de som skal bli enige. Vi er ei langsiktig næring, derfor er ett breiest mulig politisk flertall ekstremt viktig. En kortsiktig gevinst nå er lite verd om en ikke har sikret så brei forankring at den vil kunne overleve skiftende politiske regimer.

Vi har lagt bak oss to jordbruksoppgjør hvor økningen i overføringer og prisuttak i sum er på et nivå vi aldri har sett maken til. Utfordringen er at kostnadene samtidig har økt så ekstremt, at mange fortsatt har liten inntjening. Det skal vi ha respekt for, og derfor må økt inntjening være hovedprioritet også ved kommende oppgjør. Dette er faglagene sitt ansvar. De siste oppgjørene har som sagt blitt spist opp av kostnadsøkninger. Noen produksjoner har blitt hardere rammet enn andre og det er viktig at en analyserer dette, og prioriterer i forhold til hvor det har rammet hardest.

På grunn av utfordringer knyttet til prisuttak har det aller meste kommet som budsjettmidler. Disse er i stor grad løsrevet fra produksjonsvolum. Det gjør at de større produsentene som har fått kostnadene for fullt ikke har blitt kompensert i like stor grad. Heldigvis ser vi en utflating og noe nedgang i energi- og gjødselpriser. Det er bra. Det som rammer hardt nå er renteøkningen. Den rammer sterkest de unge bøndene, de som nettopp har overtatt og aller mest de som har gjort store investeringer i senere tid. Derfor har vi i FKRA understreket i våre innspill før jordbruksavtalen at det er viktig at disse gruppene prioriteres framover.

Melkeproduksjonen er ett godt eksempel. Her har melkeprisen langt fra holdt tritt med kostnadsutviklingen. Det er delvis kompensert gjennom budsjettmidler som ikke er knyttet til volum. Melk må etter alle solemerker ut av målprismodellen ved årets oppgjør. Jeg ser på det som en større mulighet enn utfordring.. Hvorfor det? Det vil frigjøre rundt 6 milliarder innenfor gul boks. Disse kan da anvendes mer strategisk slik at det kan gis pristilskudd til hele volumet. Det vil være viktig for å sikre økonomien til nettopp disse før omtalte. Slik det ble gjort i fjor, for å unngå den gule boksen, hvor alle utenom O-sone fikk et distriktstillegg vil ikke være bærekraftig. O-sone bøndene kan ikke

være «gissel» for resten av produsentene. Etter å ha lest Tine sitt innspill til jordbruksavtalen, ser jeg til min tilfredshet at de tenker etter de samme baner.

Jeg tror på ett godt jordbruksoppgjør også dette året, og det trengs. Så er det viktig å minne om at jordbruksoppgjøret ikke er ett lønnsoppgjør. Det er ei nærings unike mulighet til å forhandle om sine rammebetingelser med staten. Utover det er vi bønder selvstendig næringsdrivende, og må handle og ta ansvar som det.

Jordbruksoppgjøret gir rammer for virksomheten på egen gård. Enda viktigere er de valgene vi selv tar innenfor disse rammene. Som selvstendig næringsdrivende er det vårt ansvar hvordan vi ut fra egne forutsetninger velger å innrette oss. Jeg våger påstanden; Ingen er bedre enn bøndene i vårt område til å se egne muligheter. Slik har det vært, slik er det og slik er jeg trygg på at det vil være framover. Vi ser løsninger og handler.

Norsk landbruk er ei politisk næring. Det er et mantra vi hører ofte og det er riktig. Men det betyr ikke at politikken styrer hele utviklingen. Langt derifra, kunnskaps- og teknologiutvikling er de reelle driverne av utviklingen over tid. Politikken kan bare prøve å justere fart og retning. Slik har det alltid vært, og slik vil det være framover, om vi liker det eller ikke. Se på oss selv. Vi ville ikke gått inn i næringa om vi måtte drevet som våre forgjengere. Neste generasjon vil ikke gå inn om de må drive slik som oss. Det er nødvendig med utvikling for at landbruket skal være konkurransedyktig og en attraktiv arbeidsplass framover.

Det er i dag rundt 40 000 som søker om produksjonstilskudd og det utføres omtrent 42 000 årsverk. Det gjøres ett stort nummer av en årlig reduksjon på 400 søkere. Er det dramatisk? For å sette det litt i perspektiv. Jeg leste i Bondevennen nr. 5 dette året i spalta «Frå arkivet»:

Frå arkivet, Bondevennen nr. 10/11- 1974. Sitat: Totalbudsjettet for norsk jordbruk viser at i tidsrommet 1949-1974 har kostnadene vorte meir enn seksdobla medan inntektene berre har vorte 3,5 gonger større. Reknar vi med realprisar, dvs. legg kroneverdien i 1949 til grunn, har det vore ein reduksjon i det totale arbeidsvederlaget på over 30%. Når det likevel har vore ein realslønnsauke for utøverane i næringa heng dette sjølvsagt saman med at frå 1949 og fram til i dag har det vore ein nedgang i den samla arbeidsinnsatsen i jordbruket frå 313 000 til 135 000 årsverk. Sitat slutt.

Jeg har regnet på det. Det utgjør en årlig reduksjon på 7120 årsverk, eller 19,5 årsverk hver dag i hele perioden. Den teknologiske utviklingen gjorde dette mulig. Dessuten var denne utviklingen en forutsetning for den økonomiske utviklingen i resten av samfunnet. Det frigjorde mange hender til å drive med annen virksomhet. Effektivisering i landbruket har historisk hengt tett sammen med velstandsutvikling i de fleste samfunn. I dag er vi kommet på ett nivå hvor den sammenhengen ikke lenger er til stede. Vi må opprettholde tilstrekkelig antall bruk til at vi klarer å beholde arealene i hevd. Mitt poeng er at strukturutviklingen har vært nødvendig for å sikre en akseptabel økonomi for de som er i næringa.

Teknologi og kunnskap fører til effektivisering. Det er ofte litt skummelt når en ser framover, men ikke like skremmende om en ser bakover. Vi i FKRA bidrar med og leverer stadig mer avanserte maskiner og løsninger, både når det gjelder det som skjer ute på marka og det som skjer innenfor fjøsveggene. Dessverre er det slik at jo mer avansert det blir, jo dyrere. De siste åra har prisene steget ekstra mye, her slår inflasjon og kronekurs inn i fullt monn som før omtalt. Det er ikke noe mål i seg selv for oss å selge mest mulig dyrt utstyr. Vi skal dekke de behov våre eiere og kunder har. Med kapasitetene til nytt utstyr må vi som bønder gjerne tenke annerledes framover. Mer samarbeid og eller innleie av tjenester er noe alle bør vurdere.

Ett eksempel. Presisjonslandbruk har mye for seg for å bedre økonomien for den enkelte, men og for å bidra til at landbruket når sine mål blant annet knyttet til klimaplanen. Men alle kan ikke ha hver sin Geospread kunstgjødselspreder. Med å leie inn slik tjeneste kan en spare inn leiekostnaden i stor grad bare med sparte gjødselkostnader. Kunne nevnt mange andre eksempler som med litt nytenking kan gi vinn, vinn.

Våre konsulenter innenfor de forskjellige områdene, maskin, I-mek, plantekultur og kraftfôr har som oppgave å hjelpe til med råd slik at en får mest mulig igjen for innsatsmidlene en setter inn. Det er alltid bonden som tar valgene, men vurderinger om hvordan en kan optimalisere drifta arbeidsmessig og økonomisk må alltid være en del av diskusjonen mellom bonden og våre rådgivere.

Tilbake til tallgrunnlag, opptrappingsplan og sjølforsyning. Mange mener at om vi får dette på plass så er mye gjort. Da tror jeg igjen at de stoler vel mye på politikken. Det er i stor grad valgene til forbrukeren som bestemmer handlingsrommet til oss i næringa. Det er rett at det må lønne seg å produsere varene for oss bønder om vi skal få opp sjølforsyningen, men det er enda viktigere at de norske varene opprettholder konkurransekrafta mot importerte varer. Hvordan forbrukerne oppfatter og forholder seg til debattene rundt klima, dyrevelferd og kostholdsråd vil være avgjørende på sikt. Hvordan vi som næring tilnærmer oss disse problemstillingene er ikke enkelt, men jeg mener vi i større grad er nødt til å være med og sette premissene.

Det er viktig at vi leverer på Landbrukets klimaplan. Skal vi klare det, er det i stor grad opp til hver og en av oss. Vi må ta i bruk klimakalkulator og klimaråd. 2030 kommer fortere enn vi liker å forholde oss til. Lystgass er en stor utfordring som vi må ta tak i, CO2 utslipp fra maskiner og oppvarming likeså. Men metan er landbrukets største utfordring. Derfor kan type metanhemmere være en vei å gå. Vi skal gjøre vårt for å nå målene, det er viktig for å klare forpliktelsene i planen. Men jeg må si at det er trist at vi som næring ikke har fått tydeligere fram at måten klimaregnskap føres på er helt feil i forhold til oppvarmingseffekten. I og med metans korte nedbrytningstid 10-12 år kombinert med at antall drøvtyggere i dag er mindre enn for 70 år siden er oppvarmingseffekten bortimot ikke til stede. Det brytes ned like mye metan som det tilføres. Da er det hele en naturlig fornybar syklus og burde vært regnskapsført deretter. Mange tror at et av de viktigste tiltakene de kan gjøre for klima er å redusere inntaket av rødt kjøtt. Det er feil og det er like ille formatsikkerheten som for klima når en handler på slikt feil grunnlag.

Dyrevelferdsdebatten drives fram av dyrevernorganisasjonene. Jeg mener vi i alt for stor grad blir dratt med på deres premisser. Når vi blir det, er det basert på markedsfrykt som går på at forbrukeren ikke vil velge våre produkter om vi ikke leverer på forventningene. Dyrevelferd er viktig, og vi skal arbeide for å bli bedre. I de tilfellene som gir reell bedre dyrevelferd er det som oftest en klar sammenheng mellom god dyrevelferd og gode produksjonsresultater. Forbrukerne reagerer ut fra historiene de blir fortalt. Jeg mener vi i større grad må være med og sette premissene. Dyrevelferd må tuftes på kunnskap, ikke på følelser. Videre må løsningene være økonomisk bærekraftige. Vi i FKRA har blant annet engasjert oss i debatten om saktevoksende kylling. Vi mener med godt avlsarbeid, riktig fôring og godt stell at dagens kylling kan ha like god dyrevelferd som saktevoksende. Dessuten er det ingen tvil om den er mer føreffektiv og dermed bedre i bærekraftsammenheng. Den beslaglegger ett mye mindre areal til dyrking av fôrråvarer til produksjonen.

Kostholdsrådene og de valgene forbrukerne gjør når en er i butikken vil til syvende og sist avgjøre hvor høy sjølforsyning vi kan oppnå. Det er viktig at vi prøver å forklare sammenhengene, hvordan vi faktisk kan oppnå en høyest mulig norskandel. Da er det ikke gjennom tullede debatter om at Tine må importere litt tørrmelk i en periode, eller at Nortura har snaut med egg fordi importen har gått kraftig ned siste året, som er rette måten å angripe det på.. Tine og Nortura gjør egentlig bare det som er

oppgaven deres, regulerer markedet. Kostnadene med overproduksjon er så store at vi må akseptere noe underbalanse i spesielle situasjoner.

Norskandel i fôr er avgjørende for en høyest mulig sjølforsyning. Det har vi i FKRA vært tydelige på. Men vi mener dette arbeidet må baseres på kunnskap. At flere av organisasjonene i landbruket går ut og sier de har mål om 100% norsk fôr, tror ikke vi er veien å gå. Ganske enkelt fordi vi med vår kunnskap vet at det ikke er mulig. Ikke i overskuelig framtid, sannsynligvis aldri, og det er heller ikke ønskelig. For å maksimere norsk produksjon, og det er vel det vi vil, er vi nødt til å supplere med en del fôrråvarer som vi ikke kan produsere i Norge. Vi kan produsere proteinvekster som erter og bønner, men i dag utgjør norskandelen av proteinråvarer 6-7 %. Vi kan, og vi anbefaler å øke denne noe, men vi vil aldri kunne bli sjølforsynt. Det har vi ikke areal til. Proteinvekster konkurrerer med arealene til matkorn som må prioriteres, men i et vekstskifte kan vi øke noe. Alternative proteinkilder forskes det på, dessverre ser det ikke ut til at det er kommet noe nærmere industrialisering foreløpig.

Det er heller ikke slik at vi kan bli selvforsynte av alle karbohydratråvarene. Viktige råvarer for et godt kraftfôr vil vi måtte importere. Vi må være ærlige å si at det undrer oss at slike ambisiøse mål om 100% blir kommunisert uten å ha konferert med oss i fôrbransjen. Vi mener utfordringen må angripes på en annen måte. Hvordan? Vi må optimere norsk fôrproduksjonen og så må importen i størst mulig grad utfylle det norske.

Utviklingen av norskandel i matkorn er en flott historie. Her har vi gått fra 0 for 50 år siden til at vi i gode år er opp mot 80%. For å komme videre har nå hele verdikjeden gått sammen om det de kaller «Matkornpartnerskapet». Deres mål er å komme opp mot 90%.

Vi foreslår et lignende initiativ til et partnerskap for fôrdyrking. I fjor anbefalte vi et Fôrkornpartnerskap. I år har vi endret noe på det. Nå sier vi at det bør etableres et Fôrpartnerskap. Skal vi få høyest mulig norskandel i fôr må vi se grovfôr og kraftfôr i sammenheng. Dette innspillet er ikke direkte knyttet til jordbruksoppgjøret, men jeg håper at partene vil ta opp hansken. Vi mener dette er den beste måten å arbeide for en høyest mulig norskandel og dermed høyest mulig sjølforsyning. Regjeringen la sist uke fram et mål om å øke fra 55 til 70% norskandel i kraftfôr. Det er ambisiøst, men det er et godt bilde på hva som maksimalt kan være realistisk om vi arbeider bevisst mot det.

Flere organisasjoner har i senere tid vært ute og foreslått å droppe prisnedskrivning på fôrkorn. Det skal angivelig styrke konkurransekraften for de grovfôrbaserte kjøttslagene mot de kraftfôrbaserte. Den effekten er mikroskopisk i forhold til de uheldige konsekvensene et slikt forslag medfører. Det svekker konkurransekrafta til alt kjøtt og melk mot import. Videre er det sannsynlig det mest sentraliserende forslaget som en kan komme opp med. Det kan i stor grad snu kanaliseringspolitikken. Vi i FKRA har vært helt tydelige på at et slikt forslag må legges bort. Det er godt å registrere at Bondelaget er av samme oppfatning.

Som jeg har sagt. Hvordan vi lykkes med å kommunisere utfordringene rundt klima, dyrevelferd og kostholdsråd vil være helt avgjørende for hvor stort norsk landbruk vil bli framover. Dessverre vil jeg hevde at vi i landbruket hverken har vært flinke, eller hatt noen felles strategi for hvordan vi kommuniserer.

Vi i FKRA var derfor positive når vi fikk henvendelsen fra Agri Analyse om å lage ei bok som tok opp nettopp disse problemstillingene. «Rasjonale bak husdyrholdet», er bokas tittel, og den er snart ferdig. Da er det viktig at innholdet kommer ut. Dette er så viktig at vi ble enige om å gjøre årsmøtet til et todagers møte, hvor vi i morgen arrangerer et seminar med dette som tittel. Her vil vi få

innledninger med utgangspunkt i boka. Sammen med innledninger om beredskap og muligheter for norsk landbruk, føler jeg meg trygg på at vi har satt sammen et spennende program.

Sjølforsyning og beredskap er viktig i et samfunnsperspektiv. For oss som enkeltutøvere er det verdiskapingen vi lever av. I vårt område har vi stor verdiskaping gjennom husdyrproduksjonene. I snart 10 år har vi hatt risikoen knyttet til ny gjødselbruksforskrift hengende over oss. I hilsenen min i årsberetningen skrev jeg at den sannsynlig var kommet på høring når den ble lest. Vel den er fortsatt ikke kommet, men det har aldri vært nærmere enn nå. Vi venter i spenning, men litt vet vi. Pollestad har sagt at han sannsynlig ikke vil bli møtt på Sola med flagg, men kanskje heller ikke høygafler. Det kan vi vel tolke som at det blir krevende, men til å leve med, men vil kreve tilpasninger. Det som er helt sikkert, det har vi fått klare tilbakemeldinger på, er at arbeidet som er gjort her i Rogaland, rapporten «Oppdatert faggrunnlag for redusert fosforutslipp fra husdyrproduksjonene i Rogaland», har blitt tatt hensyn til i utarbeidelsen av forslag til ny forskrift. Innsatsen har gitt resultat. Uansett så har dette vært et usikkerhetsmoment lenge, og det er bra at vi får en avklaring og kan begynne å tilpasse oss i stedet for å leve i usikkerhet.

Jeg skal ikke si at dette arbeidet ikke ville blitt gjort uten FKRA sitt sterke engasjement og bidrag. Men vårt bidrag har vært viktig. Det er det ingen tvil om. Dette er et godt eksempel på verdien av å være et regionalt selskap. Det gir oss mulighet til å engasjere oss ekstra i regionale utfordringer.

Vi i FKRA har som visjon at vi skal være landbrukets foretrukne partner. Det tar vi på alvor og det gjelder uavhengig av hva slags landbruk den enkelte driver. Det viktigste vi bidrar med er driftsmidler og kraftfôr som gir eierne våre best mulig produksjonsøkonomi. Starten på året i år ser utrolig bra ut. Det tyder på at vi gjør mye riktig og at vi er på rett vei.

Det skal vi takke alle våre dedikerte medarbeidere for. Takk til dere alle, dere er hver på deres plass like viktige for det vi klarer å få til.

En stor takk også til alle våre eiere. Vi blir aldri bedre enn det vi får til i samspill med dere.

Godt årsmøte!